

[Lemhourn.]

folkeparti naturligvis er enig i den FN-beslutning, som Danmark også har været med til at underskrive, om, at vi skal nå frem til at yde 0,7 pct. af bruttonationalproduktet.

Skal man bedømme den u-landspolitik, vi har ført igennem en del år, tror jeg, man må sige, at den egentlig har været ganske fornuftig. Det har ikke været nemt, fordi vi har været pionerer på dette område. Vi har ikke som andre lande erfaringer fra en kolonitid og derfor direkte kontakt med disse lande, vi har måttet starte på bar bund, og i betragtning af dette må man vist nok sige, at vi egentlig har gjort det ganske godt. Der har naturligvis været fejl, det er klart, det tager en del år, før man virkelig lærer de pågældende u-lande at kende, og man må undertiden komme til at gå ind i projekter, som man ikke helt har kunnet overse, men alt i alt må man vel sige, at fejlene har været små.

En af årsagerne hertil mener jeg er, at vi har gjort det rigtige, at vi har koncentreret os om forholdsvis få u-lande. Havde man spredt bistanden ud til mange u-lande, ville fejlprocenten efter min bedømmelse have været langt større. Derfor er jeg enig med venstres ordfører, hr. Nyboe Andersen, i, at udvider vi kredsen af modtagerlande nu, måske både med et betydeligt antal og ret hurtigt, vil vi løbe ud i en risiko for at begå betydelig flere fejl, end vi har gjort tidligere. Flere ordførere har også nævnt de sprogproblemer, der kan opstå, hvis man arbejder med u-lande, der ikke er engelsksprogede, og også det må man tænke på, da netop sproget spiller en væsentlig rolle, fordi hele kommunikationsproblemet er så afgørende for, om en u-landspolitik lykkes.

Skal man derfor se på, hvordan situationen er i dag, så vil jeg gerne fra konservativ side fremhæve, at vi ikke er tilfredse med, at man nu vil udvide denne kreds af lande så stærkt; vi foretrækker, at vi bliver ved med at arbejde med de hovedmodtagerlande, vi hidtil har arbejdet med, men naturligvis kun indtil det tidspunkt, da de når op på så høj en standard, at der er andre lande, der er langt mere nødlidende, og som man så må tage fat på. Det siger sig selv, at hovedkriteriet skal være, at de lande, der er i

størst nød, også skal være dem, man hjælper, men imellem disse to synspunkter bør der altså findes en rimelig balance.

Jeg er enig med ministeren i, at det er meget væsentligt, at man afviser enhver form for politisering af u-landshjælpen. Det kan ikke nytte noget, at man giver støtte til lande, der har politiske systemer, man har sympati for, og ikke giver til lande, der har systemer, man ikke bryder sig om. Det eneste kriterium bør, som jeg nævnte det, være nødsriteriet. Hvis man begynder på politisering, vil man vække mistanke i u-landene om, at der her foregår en manipulation med dem, og det vil være det værste, der kan ske, for hvis u-landet selv begynder at tvivle på de gode hensigter i givernationens politik, falder det hele til jorden.

Af den grund har det konservative folkeparti flere gange vendt sig imod bistandsbevillinger med støtte til frihedsbevægelser. Efter vores opfattelse hører disse to ting ikke sammen. Man kan have sympati for denne støtte, eller man kan ikke have det. Personlig, som gammel modstandsmand, ville der i visse tilfælde nok kunne vækkes en vis sympati hos mig, men det afgørende her er, at vi frygter, at når man har blandet disse to ting sammen, vil man løbe en risiko for at vække en mistanke, på samme måde som hvis man politiserede bistandsbevillingerne, en mistanke i u-landene om, at der blev politisk manipuleret med dem.

Jeg er ganske enig med ministeren i hans afvisning af den skepsis, der fra visse sider rejses imod, at danske erhvervsvirksomheder leverer varer inden for bistandsbevillingerne, og at dette kan føre til en øget dansk beskæftigelse. Hvad er det dog for en tankegang? Hvordan i alverden skulle det dog forringe bistanden og u-landets positive resultater af bistanden, at der også var nogle danske virksomheder, som fik en øget beskæftigelse ved at levere nogle varer? Det kan dog umuligt komme til at gå ud over bistandshjælpen, så meget mere som u-landene selv har ønsket dette hovedprincip, at man skulle have aid through trade, og selv om man måske kan sige, at man efterhånden er kommet mere hen til aid and trade, er det stadig væk sådan, at u-landene først og fremmest ønsker at få ophjulpet deres standard gennem en øget eksport, gen-